

Tiszteletlen óda

(A magyarokhoz, másodszor)

Kölnből kiáltom (bár Kukutyinból is
éppúgy tehetném) százfele szétfutott,
s otthon toporgó, tévé mellett
gémberedő magyarom, füledbe:

Nem vagy te nagy nép. Régi csak. És öreg.
És ez manapság nem nagyon érdekes.
Meg hát a híres, nagy, dicső múlt
híre, ha volt, kifakult erősen.

Ünnepre mégis jó ok: 1000 telén
kaptál királyt, és épp ezer év (ezer
véres-habókos pírba játszó
év) tanú rá: szeret Európa,

s nem mint babáját nyafka leányka, se
roggyant inú vén hadfi az érmeit;
megbízható barát kezéhez
fesztelenül tapadó barát kéz:

nem vár el ingyen bókot, ígéretet,
s éppúgy ne számíts tőle se holmi link
dicséretekre; hiúságod
nem legyezi, s minek is legyezné.

Meg hát, felejtsd el mind, ami sérelem
felgyűlt s megalvadt benned; a kedvedért
senki hamut nem szór fejére.
Sors keze? Száz fene? Jó. Ne kérkedj.

Őrizd, amid van: nyelvedet, ezt a szép
játékot; Isten bábeli, egyszeri
vásárfiának szánta, s máig
isteni kincs: jelöl és kitüntet.

S add át, amid van: alkotó kedvedet,
fantáziádat, mely hegyeket mozgat.
Van mit kínálnod, van mit adnod:
más fejet, új szelet, új felállást.

Úgy ám: különbözz! Húzd ki magad! Mutasd
formádat! Az kell itt, nem a másoló
falhoz lapuló, észrevétlen
szürkeegér, neve nincsdiákja.

Így kellesz: éber szellemű, tette kész,
versenyt is álló; mában egész tüdő-
vel lélegezve, mélyvizét már
félni, tagadni se kell a múltnak.

Ez légy tehát! Épp másmilyen, ám azért
mégis kicsit rám visszaütő (talán
annyira csak, hogy meg ne sértsen,
hogyma dumám unod és mosolygod...!)

(2000-2001)

